

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 147/20
Люксембург, 24 ноември 2020 г.

Решение по дело C-59/19
Wikingerhof GmbH & Co. KG/Booking.com BV

По принцип хотел, който използва платформата Booking.com, може да заведе иск срещу Booking.com пред съд на държавата членка, в която е установен хотелът, за да се преустанови евентуална злоупотреба с господстващо положение

Въпреки че така оспорените действия са предприети в рамките на договорно правоотношение, спрямо тях се прилага правилото за специална компетентност по дела относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт, предвидено в Регламент Брюксел Ia

През 2009 г. Wikingerhof GmbH & Co. KG, дружество по германското право, което стопанисва хотел в Германия, сключва договор с Booking.com BV, дружество по нидерландското право със седалище в Нидерландия, което управлява платформа за хотелски резервации. Става въпрос за типов договор, предоставен от Booking.com, в който по-специално е предвидено следното: „Хотелиерът декларира, че е получил копие от редакция 0208 на общите условия [...] на Booking.com. Те са публикувани на уебсайта на Booking.com [...]. Хотелиерът потвърждава, че е прочел и разбрал условията и е съгласен с тях. Условията са неразделна част от настоящия договор [...]“. Впоследствие Booking.com изменя многократно общите си условия, достъпни на мрежата екстранет на това дружество.

Wikingerhof оспорва писмено включването в разглеждания договор на нова редакция на общите условия, за която Booking.com е уведомило договорните си партньори на 25 юни 2015 г. То смята, че не е имало друг избор, освен да сключи този договор и да търпи последиците от последващите изменения на общите условия на Booking.com поради господстващото положение на последното на пазара на посредническите услуги на и на порталите за хотелски резервации, дори някои практики на Booking.com да са несправедливи и следователно противоречащи на конкурентното право.

Впоследствие Wikingerhof предявява пред Landgericht Kiel (Областен съд, Кил, Германия) иск с предмет да се забрани на Booking.com: (i) да поставя на посочената от Wikingerhof цена, без съгласието на последното, отбелязването „по-изгодна цена“ или „намалена цена“ на платформата за хотелски резервации, ii) да лишава ищеца от достъпа до данните за контакт, предоставени от договорните му партньори на тази платформа, и iii) при заявено търсене да обвързва позиционирането на стопанисвания от ищеца хотел от предоставянето на комисионна, надхвърляща 15 %. Landgericht Kiel стига до извода, че не разполага с териториална и международна компетентност, което решение е потвърдено във въззивното производство от Oberlandesgericht Schleswig (Висш областен съд, Шлествиг, Германия). Според последната юрисдикция, освен че липсва обща компетентност за германските съдилища по силата на Регламент № 1215/2012¹ (Регламент „Брюксел Ia“), тъй като седалището на Booking.com е в Нидерландия, в случая не е налице нито специалната компетентност в полза на съда по мястото на изпълнение на договорното задължение съгласно член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012, нито специална компетентност

¹ Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1).

в полза на съда по мястото на вредоносното събитие във връзка с дела относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт съгласно член 7, точка 2 от Регламента.

Сезиран от Wikingerhof с ревизионна жалба, в която се твърди, че Oberlandesgericht Schleswig неправилно е приел, че разглежданият иск не попада в обхвата на делата относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт, Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) на свой ред отправя преюдициално запитване до Съда.

Въпросът към Съда следователно е дали член 7, точка 2 от Регламент № 1215/2012 се прилага за иск с предмет преустановяване на някои действия, предприети в рамките на договорното правоотношение, обвързващо ищеца и ответника, който иск е основан на твърдение за злоупотреба с господстващо положение, извършена от ответника, в нарушение на конкурентното право.

Съображения на Съда

В отговор на този въпрос Съдът отбелязва, че приложимостта на член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012 или на член 7, точка 2 от него зависи по-специално от разглеждането на специфичните условия, предвидени в тези разпоредби, от сезираната юрисдикция. Така, когато ищецът се позовава на някое от посочените правила, сезираната юрисдикция трябва да провери дали претенциите на ищеца, независимо от квалификацията им по националното право, са с договорен характер или, напротив, имат характер на непозволено увреждане, деликт или квазиделикт по смисъла на Регламента. По-специално, за да свърже иск, предявен между договарящи страни, с „дела[та], свързани с договор“, или с „дела[та] относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт“, сезираният съд трябва да разгледа „договорното“ задължение или това от „непозволено увреждане, деликт или квазиделикт“, което му служи като основание.

Така, искът попада в обхвата на делата, свързани с договор по смисъла на член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012, ако тълкуването на договора, който обвързва ответника и ищеца, изглежда абсолютно необходимо за установяване на законосъобразния или, напротив, незаконосъобразен характер на поведението, за което първият упреква втория. За разлика от това, когато в исковата си молба ищецът се позовава на правилата за отговорността от непозволено увреждане, деликт или квазиделикт, а именно на нарушение на наложено със закона задължение и когато не изглежда необходимо да се разглежда съдържанието на сключения с ответника договор, за да се прецени законосъобразно или не е поведението, за което е упрекван ответникът, основанийето на иска спада към делата относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт по смисъла на член 7, точка 2 от Регламент № 1215/2012.

В случая Wikingerhof се позовава в исковата си молба на нарушение на германското конкурентно право, което предвижда обща забрана за злоупотреба с господстващо положение, независимо от какъвто и да е договор или от друг доброволен ангажимент. Така, основният правен въпрос в делото по главното производство е дали Booking.com е злоупотребило с господстващо положение по смисъла на посоченото конкурентно право. За да се определи обаче законосъобразни или не от гледна точка на това право са практиките, в които е упрекнато Booking.com, не е необходимо тълкуване на договора, обвързващ страните в главното производство, тъй като такава тълкуване се налага най-много, за да се установи съществуването на посочените практики.

Съдът стига до извода, че искът на Wikingerhof, доколкото се основава на законовото задължение за въздържане от каквато и да е злоупотреба с господстващо положение, попада в обхвата на делата относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт по смисъла на член 7, точка 2 от Регламент № 1215/2012, което обаче следва да се провери от запитващата юрисдикция.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536